

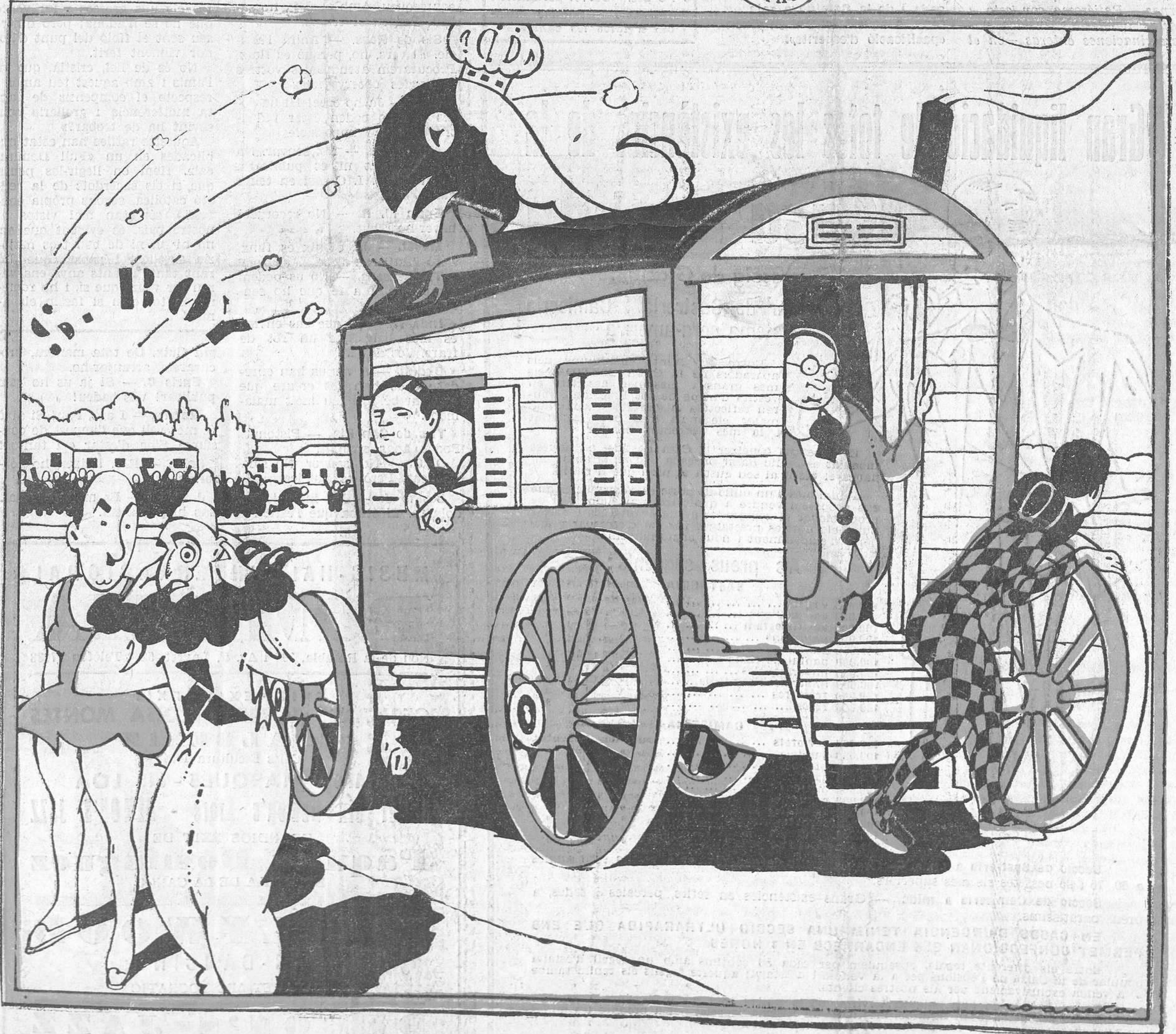
34/6

Any LXV - Batallada 3382

Preu: 15 cèntims

Barcelona, 18 de maig del 1934

LA XIULADA QUE PASSA. — Noi, anem d'èxit en èxit!

UNES PARAULES CONTUNDENTS

La gosadia de certs pelegrins que van a Roma

Des d'aquestes columnes hem parlat, manta vegada, de la gosadia intolerable dels pelegrins espanyols que han anat a Roma. Sense respectar el fet de trobar-se en terra estranya, han lluit llacets i banderes monàrquics, flors de lis, retolets amb moris a la República i distintius feixistes de tota mena. Un amic nostre ens va escriure des de Florència contant-nos l'espectacle vergonyós d'uns pelegrins tradicionalistes...

Dies passats el senyor Joan Ramon Masoliver publicà un article a «La Vanguardia» referent als grans contingents d'espanyols que han anat a Roma. I en aquest article, adreça als cavernícoles la fuetada següent:

«Sin embargo, no todo es halagüeño al hablar de nuestros peregrinos, pues lo que pudiera haber constituido únicamente nutrida embajada espiritual al país que nos ignora casi tanto como en España, a su vez, se le desconoce, fué a veces —por culpa de algunos— prueba sumplida de nuestras flaquezas internas. Refiérome con esto a ciertas banderitas lucidas por peregrinaciones enteras —en el

ojal, los hombres; al pecho, las mujeres—, no todas ellas, ni con mucho, por fortuna.

Por educación y por delicadeza, es regla inveterada que las desazones y trapatuestas domésticas no trasciendan a la calle, y está fuera de duda que el régimen interno de un país no debe influir en su posición internacional. Y si es indiscreto el extranjero que discute, en el país que le acoge, la política interior del mismo, resulta, además, antipática la posición de quien va por esos mundos proclamando abiertamente su disconformidad con la marcha de su casa, de su patria, tanto más, cuando cabe suponer que tal protesta se hace únicamente cuando no lleva aparejado riesgo alguno.»

No cal afegir-hi res. El senyor Masoliver, que és bon catòlic, serà més escoltat que nosaltres.

Torna Calvo Sotelo, amb tots els seus companys de dictadura; tornarà Martínez Anido, representant de l'Espanya subjugada i de la Catalunya roja de sang. A aquest escarni en diuen «pacificació d'esperits».

STAMBUL - DANCING

(Estil Gran Casino)
A. Francesc Layret, 106

Cabaret internacional
Atraccions a la pista
Melodians orchestra

BOMBAY

Music-hall modern
El millor conjunt artístic

ETHEL ALDERSON
PEARL AND JACK
del Gaumont Palace, París

Llegiu LA HUMANITAT

Hotel Meublé
Verdura

BARBARA, 27 - TEL. 11193

HOTEL MONT D'OR
MEUBLE

Porta Santa Madrona, 6
(Davant Rambles) Tel. 13603

Gran comoditat, ascensor, ventiladors elèctrics, telèfon privat, bany, habitacions a 3 i 5 pts. Servei permanent Formidable instal·lació musical a totes les cambres

CORRESPONDENCIA

Emill. — Esteu molt d'ullera, vós. No farem res si no poseu més seny.

A. Ros. — Són opinions. Nosaltres opinem que no. I per ara manem a casa nostra.

Sanahujenc. — Es publicarà amb tots els honors. Val a dir que s'ho val.

Manuel. — Encantats. Amb uns quants manelles com vós la tasca fóra fàcil per a nosaltres.

T. Ribes. — En prenem nota. Aquest subjecte caldrà desmascarar-lo. I ho farem.

Arenyenc. — Gràcies pels elogis. Tenim entès que el número que ens demaneu es va esgotar.

Indiot. — Encaixeu. Això són col·laboradors. Podeu començar el que ens indiqueu.

Daniel L. P. — No, senyor. Anirà.

J. Català. — Mirarem d'aprofitar-ho.

Imael. — La xafarderia és de primera. Aneu enviant que ho xafeu bé.

J. V. R. — Entra en cartera. Però no sabem quan es publicarà.

Bernat. — Us direm, amb tota franquesa, que a nosaltres les imposicions ens fan el mateix efecte que les indulgències. Si us penseu fer-nos por, us equivoqueu. Amb això ja ho sabeu. Perdeu el temps.

Sis de Reus. — Anirà l'article. El vers, no, perquè és fluix. Procurarem atendre les vostres estimades observacions.

Lola. — Ja ho crec! Hi ha coses que no poden ésser i d'altres que són impossibles!

Anton Pou. — No, senyor. No s'ha publicat ni es publicarà. Aneu al «D. I. C.», si en teniu ganes.

Enric M. R. — No recordem haver-ho rebut.

Mayet. — El dibuix és fluix. Però l'estil ens agrada. Veurem.

T. Recasens. — No us podem complaure. I a fe que ho sentim.

Indà II. — El que ens envieu és més lleig que un rot de frare. Vós dirèu.

Obduli. — A vós us han enredat si us han fet creure que escriuiu bé. Ho féu molt malament.

Tirs de Can Pla. — Pistonut. Podeu anar enviant.

O. C. — No, senyor. No s'ha publicat. Però es publicarà.

Cosme J. — La intenció és dolenta. Llàstima que l'estil si-

ENS ENGANYAVEN!

Segons pròpia confessió!

Si algú havia cregut que els capellans, cobrant novament de l'Estat ja vivien feliços, que lleixi les ratlles que van a continuació i haurà de convèncer-se del contrari:

«Qui hi ha, avui, entre nosaltres, menys apreciat que el sacerdot? Ni el més humil empleat, ni el més menyspreable artista, ni l'oficial més obscur, no reben la meitat dels insults i menyspreus que rep un sacerdot. Els motius més humiliants i les accions més molestes són els dirigits als sacerdots.

El sacerdot, quan surt de casa, ha de sortir resignat a rebre alguna grolleria, o algun menyspreu; sembla que tothom té dret a molestar-lo i fins que el fer-ho és un acte de civilitat, que fa home. Els seus mateixos parroquians sembla que tenen dret a mirar-se'ls amb una indiferència afectada; a desconèixer-los quan passen pel seu costat; a no guardar-li cap mica de consideració.

Entra en capella al tren. La gent el mira entrar amb disgust, i n'hi ha que arriben a ésser tan poc cortesos que s'alcen i se'n van a un altre departament. I el capellà ha de fer els ulls grossos i fer veure que no se'n adona; però dintre seu sent el fibló del punt d'honor vilment ferit.

No és de llei, cristià, que tu l'amis i amb aquest teu amor i respecte el compenis de tanta indiferència i grolleria com sovint ha de trobar?»

Aquestes ratlles han estat publicades en un «Full Domical». Hom en llegir-les pensa que si els sacerdots de la religió catòlica, segons pròpia confessió, són tan mal vistos al nostre país, és evident que aci no hi ha ni de bon tros majoria catòlica. I pensar que durant tants i tants anys ens varen fer veure que sí, i ho remenaven tot com si fassin els amos!

gui fluix. De tota manera, procurarem arranjar-ho.

Enric C. — Si ja us ho vam publicar! Vós badeu!

Morros. — I ara, Pau! Si això és més vell que l'impost de consums! S'ha d'estar «al tantxo»!

Soka. — Res. Deixem-ho córrer.

J. B. M. — Es molt personal. Ens hi pensarem.

Gran liquidació de totes les existències de la
Casa Bastida

Passeig de Gràcia, 18

Gran Basar de Sastreria i Camiseria
sistema nord-americà

Entre els trenta maniquins dels aparadors de la CASA BASTIDA, els més grans i més ben assortits en vestits d'home de tot Barcelona, veureu reflectida la veritable moda, amb major elegància, més bona qualitat i la més exagerada barator.

Es necessari conèixer la Casa Bastida, en aquest moment és l'únic Basar on cada u compra amb confiança el vestit al seu gust i al preu que li convé.

Tenim més d'un milió de pessetes d'existències que ens proposem vendre a qualsevol preu amb el fi de proporcionar al comprador grans avantatges i deixar buits els nostres prestatges per tal d'efectuar grans obres d'embelliment i nous engrandiments.

Als preus següents:

SASTRERIA		
100.000	vestits	des de 15 ptes.
100.000	vestits llana	» 25 »
100.000	vestits estam	» 50 »
100.000	pantalons	» 3'95 »
100.000	pantalons paten	» 7'95 »
100.000	pantalons llana	» 11'95 »
100.000	impermeables	» 11 »
100.000	impermeables ploma	» 15 »
100.000	trinxeres	» 10 »
100.000	txecs	» 15 »
CAMISERIA		
100.000	calçotets	des de 1'95 ptes.
100.000	camises	» 2'95 »
100.000	pijames	» 4'95 »
100.000	colls	» 0'50 »
100.000	mitjons	» 0'50 »
100.000	camisetes cotó	» 0'95 »
100.000	camisetes seda	» 1'50 »
100.000	orbates	» 0'50 »
100.000	mocadors	» 0'25 »
100.000	mocadors seda	» 0'50 »

Secció de Sastreria a mida. — Gran assortit de gèneres per a vestits estil anglès a 60, 75 i 95 pessetes els més superiors.

Secció de Camiseria a mida. — Grans existències en sèfirs, percales i sedes, a preus baratíssims.

EN CASOS D'URGÈNCIA TENIM UNA SECCIÓ ULTRARAPIDA QUE ENS PERMET CONFECCIONAR ELS ENCARRECS EN 4 HORES.

Entre els diferents regals, obsequiem per cada 50 cèntims amb un segell d'estalvi popular de la Caixa de Pensions per a la Veïlla i d'Estalvi; aquests segells els tenim també a la venda exclusivament per als nostres clients.

Nota: Els que de fora vulguin servir-se de la nostra casa poden escriure adjuntant 0'25 ptes. en segells i rebrañ figurins, mostres i un sistema especial per a prendre les mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec abans dels 5 dies.

MUSIC-HALL INTERNACIONAL

POMPEIA

Nou de la Rambla, 103 i Av. F. Layret, 52 - Telèfon 17033

EXIT - EXIT - EXIT
GERMANES TORRES - ELOISA MONTES

E. ALBENIZ
«Miss Escultura 1934»

EMMA MARQUES - LIS LOA

Ballet Six Demon's Stars - DEMON'S JAZZ

GRANDIOS EXIT DE

Paquita Domínguez

ESTRELLA DE LA CANÇO

HOLLYWOOD

BAR-DANCING

CABARET ARISTOCRATIC

DEMON'S JAZZ

LA CAMPANA DE GRACIA

Setmanari dels esquerristes catalans

Institució i Administració: R. Universitat, 25, entl.-Tel. 22122

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Ciutat	1'80 pessetes trimestre
Península	2'10 » »
Estranger	3'75 » »

Hom ja no esperava gran cosa del discurs del senyor Cambó, però cal dir que ningú no creia que fos tan sense substància com va ésser. Ens fem càrrec que defensar l'actual posició de la Lliga en el que ja referència a l'Autonomia de Catalunya és tasca tan difícil que no cauriem a trobar qui pogués sortir-ne airosos. El senyor Cambó, polític fracassat, encara que els seus no vulguin reconèixer-ho, no podia humanament fer el miracle de fer passar com un fet normal una traïció i com a maniobra política licita una punyalada per l'espatlla a les llibertats de la Pàtria. No hi ha dialèctica que pugui obrar semblant miracle, i tots sabem que la del líder de la Lliga és tan feble i tan minsa que mai no ha aconseguit donar al fàcil auditori la convicció cobejada. En el seu pobre parlament el senyor Cambó lluità desesperadament per tal de fer arribar als seus un convenciment que no sentia. Semblava talment que no motivés la conferència el desig de fer arribar a l'opinió pública la manera de pensar de la Lliga, sinó la necessitat imperiosa de contenir els descontents, els que dintre mateix d'aquella agrupació política creuen que el senyor Cambó i els seus els porten per mals viarans. L'esforç del líder de la Lliga, superior a les seves escasses forces, no tenia altra finalitat, ja que res no demanava la seva opinió en aquests moments, ni va dir res que a bastament hom no esperés. Cap idea nova, cap orientació, cap explicació raonada dels disbarats coses. Un discurs adreçat només a contenir la desbandada possible.

Preguntem nosaltres: aconseguirà contenir-la, aquesta desbandada? Ens atrevim a contestar que no. A la Lliga hi ha una massa jove que no creu en l'eficàcia dels mètodes imposats pel senyor Cambó. Però hi ha una part de socis, sincerament catalanistes, molts d'ells petits propietaris i fins algun terratinent, que estan netament enfront de la tàctica suicida i anticatalana emprada pel senyor Cambó i la cort de saviasos que segueixen les seves orientacions, perquè la consideren perillosa i contraproduent. No fa gaires dies un diari local publicava una lletra oberta d'un prestigiós soci de l'Institut de Sant Isidre que blasmava la tàctica egoista i antipatriòtica emprada pels agricultors de la Lliga. I tots havem llegit aquests dies opinions autoritzades, publicades a la premsa local —entre elles la del senyor Roig i Bergadà— coincidents totes a censurar la política de la Lliga en allò referent a la Llei de Contractes de Conreu.

Els capitosts de la Lliga, en obligar el senyor Cambó a fer el paper ridícul de l'altre dia, cregueren que així, fent sortir el pontífex màxim, aconseguirien deturar el desafecte que l'opinió catalana li palesa, desafecte que hauran pogut comprovar en aquests darrers temps a diferents localitats de Catalunya. Veuen que perden terreny degut a les seves repulsives maniobres i volen salvar la nau que se'n va a la deriva. Però, esclaus dels interessos que són l'essència de la seva vida i el mòbil de les seves accions, no pensen a rectificar el rumb que els mena fatalment a un divorci complet amb Catalunya.

El pobre discurs del senyor Cambó ha defraudat els seus mateixos, i això fins traspua a les columnes de La Veu. Quan no hi ha arguments, tota defensa és debades. I La Veu, per més que parla ditràmbicament de les paraules del líder, experimenta la sensació de parlar en una església buida. La Lliga no ha guanyat res amb el discurs del senyor Cambó, i aquest hi ha perdut un xic més de prestigi. A Madrid, els comentaris han estat descomhortadors...

S'han perdut en el buit les paraules de l'ex-ministre del rei. Catalunya seguirà la seva via envers la llibertat. I l'escissió que en el si de la seva colla volen evitar, si no canvien de tàctica i de gent, veiem difícil que l'evitin...

Un retall eloqüent

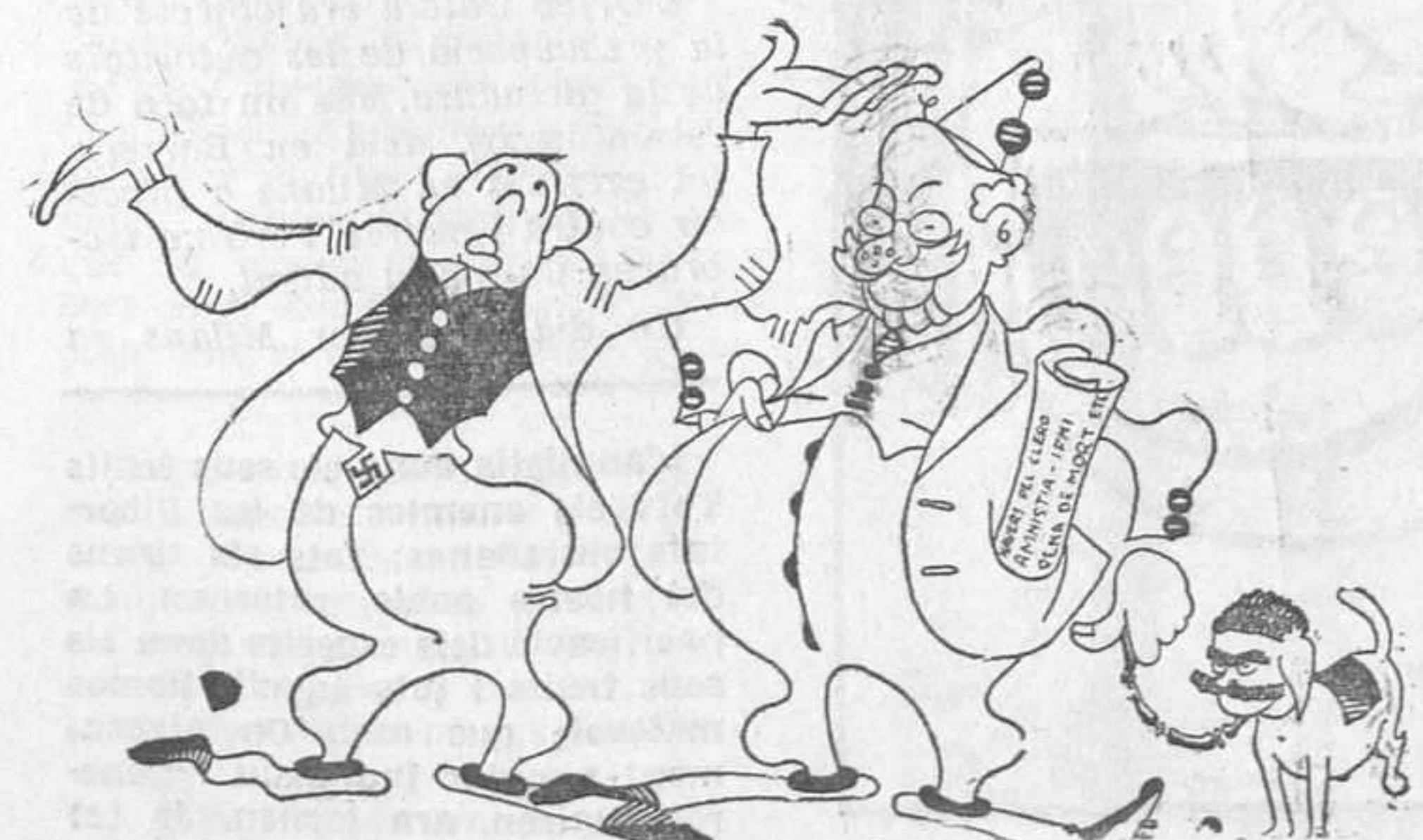
Moltes vegades a la «Gaceta» de Madrid es troben coses molt interessants. En el número corresponent al dia 25 d'abril del present any, llegirem aquestes ratlles, d'una eloqüència ciceroniana:

«Patronato de los bienes incautados a la Compañía de Jesús. 7.804 acciones de la So-

iedad Anónima Eléctrica Madrileña; 187 obligaciones hipotecarias de la Compañía Salto de Alberche, de 500 ptas., 6 por 100.»

Els nostres lectors recordaran el cèlebre afer dels Salts de l'Alberche. I les preferències que certs nobles tenien per la Eléctrica Madrileña...

Hi ha concomitancies molt eloqüents... I aquesta és una d'elles.

— I jo que em fiava d'aquest home. Ja veig que hauré de posar-me amb Martínez Barrio!

Cambó, March i Companyia

El senyor Cambó, per mòbils que ara no capim, l'altre dia va dir penjaments del senyor March, el seu company en finances. El va deixar com un drap brut.

«L'afer March, va dir, ha estat el més escandalós que hi ha hagut al món, perquè durant onze o dotze anys el senyor March ha tingut a la seva disposició els ex-presidents del Consell i els ex-ministres i ministres, i ha manat a Espanya. Destituïa governs al seu caprici i la seva influència arribava al Parlament.»

Tenir memòria és, moltes vegades, un inconvenient. Ara, tenir memòria ens aigualaix l'entusiasme que aquestes declaracions del senyor Cambó ens podien haver causat. Perquè recordem que els diputats de la Lliga al Parlament de Madrid van votar a favor de l'admissió del senyor March; que els advocats amics del Sr. Cambó donaren al senyor March el seu vot com a tràgala a la República, i que a Mallorca els regionalistes que segueixen les aspiracions del Sr. Cambó anaren coaligats amb els marxistes en les darreres eleccions, la qual cosa feu possible el triomf del Sr. March... Maleïda memòria!

MOMENT DIFÍCIL

La llibertat de Catalunya, sosteniment de la República

Catalunya, la democràcia nacionalista catalana, no ha deixat ni un moment d'estar en peu. Si les forces reaccionàries de Catalunya, a l'empar del triomf de les mesnades monàrquiques centralistes han reeixit a treure el cap per sorpresa, la democràcia catalana les ha ajudades resoltament i avui la col·locació d'esquerres a casa nostra compta amb l'adhesió del poble i governa amb serenitat i energia, tot continuant l'estructuració dels postulats de la revolució de cara a una major justícia social i al govern del poble per al poble.

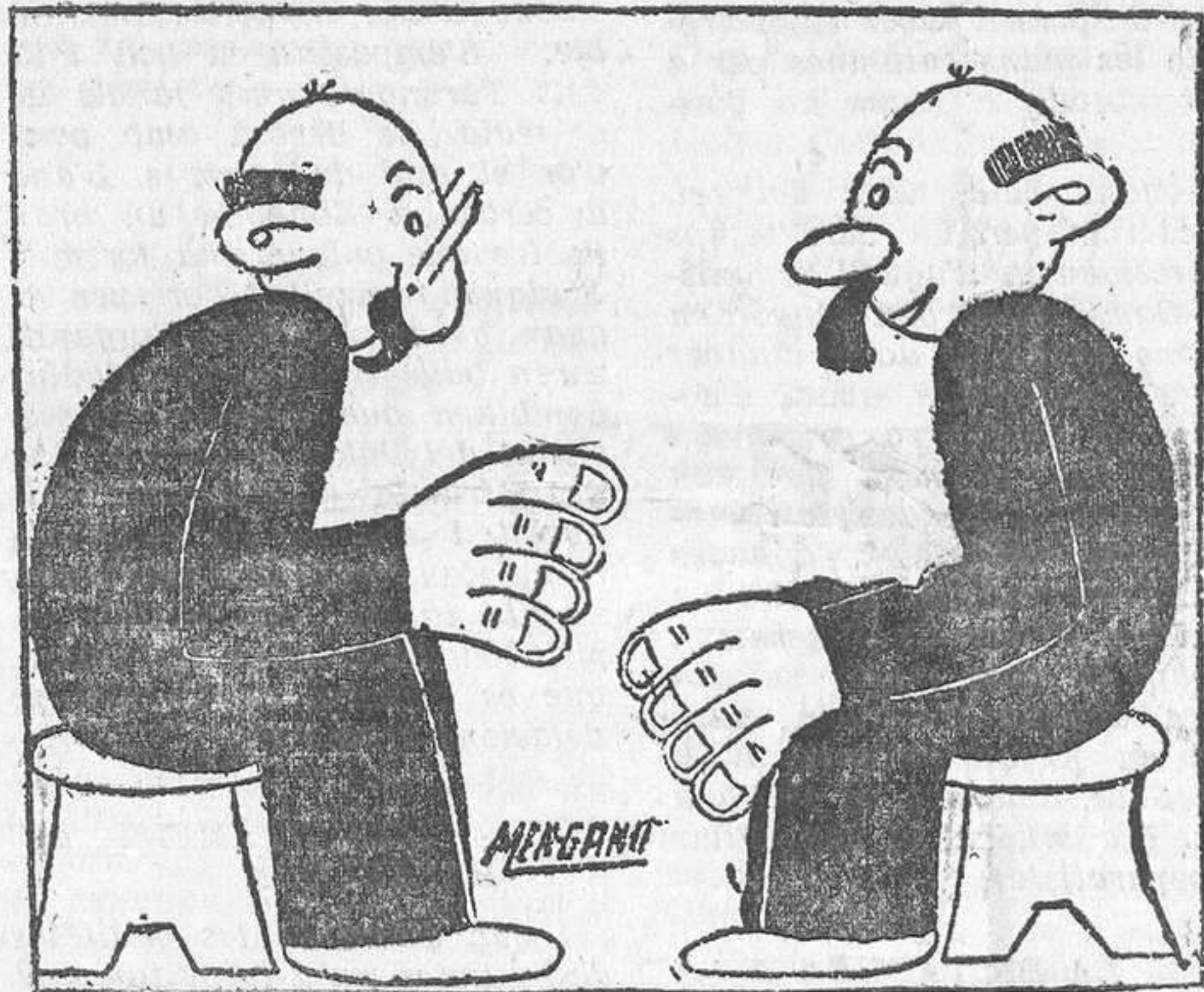
Cal que els republicans de totes les terres ibèriques es defensin en la força de l'organització de la democràcia republicana i nacionalista catalana. Cal que compreguin que la llibertat de Catalunya és el baluard més ferm de la República, l'obstacle més gros, la força més eficaç per a impedir el retorn de totes les oligarquies i que la llibertat de tots els pobles ibèrics és la garantia més sòlida per a la

consolidació definitiva del règim republicà.

La fugida de la Lliga, partit d'interessos manat per plutòcrates, del Parlament català, deixant les seves tendes regionalistes per anar a Madrid del braç del centralista Gil Robles i del braç de les velles carcasses monàrquiques demostra la por que el govern d'esquerra, netament republicà, els fa a Catalunya.

El moment és difícil. Vivim la crisi del nou règim. De tots els republicans, de tots els pobles hispànics depèn que aquesta crisi sigui favorable i que la República democràtica i progressiva es consolidi. Nosaltres, catalans, vetllem tranquils. Ajudarem amb totes les nostres forces els germans republicans d'enllà de l'Ebre, però si ells es deixen perdre la República, perdran Catalunya, perquè la democràcia republicana catalana no serà mai més governada ni per velles monarquies ni per noves dictadures.

J. RIERA I PUNTI

— Has llegit les declaracions cavernícoles que ha fet en Pérez Madrigal?

— Si, ja sabia que s'havia fet radical, però no em creia que ho fos tant!

«Aci hi ha un poble que no es deixarà arrabassar ni un fil ni una randa de les llibertats conquerides.»

Lluís Companys

UNA VERGONYA

Els sants estrangers ens vénen a fer miracles

A Banyoles fan molta broma. A «la cuenta» aquella nova beata italiana que duu nom d'artista de cinema, Gemma Galgani, ha escollit dita població per a plantar-hi botiga de miracles.

Ha guarit un mal d'estómac, ha fet desaparèixer llúpies cròniques, ha fet sortir flors d'on no n'hi havia i ha mobilitzat la llana gironina, tot fent que la fonda de la Flora faci la primera pesseta.

Resulta un xic vergonyós i depriment per al nostre amor propi nacional que havent-hi tants sants catalans, hagi d'ésser una beata estrangera la que ens vingui a fer miracles.

No som res.

PARAULES ALIENES

L'anarc - conservadurisme

— Ara sí que estem salvats! — ha exclamat tothom en saber que la Lliga havia instituït una secció de política social. Tot seguit un hom s'ha volgut assabentar de les directrius ideològiques que guiaran la flamant secció i se'n ha dit que les «idees» anarco-conservadores, tan divulgades aquests darrers temps editorials de «La Veu» i pel senyor Manuel Brunet, fundador del sistema anarco-conservador, seran les que informaran la seva doctrina. Sembla que la F. A. I. d'aquesta nova organització serà la C. H. A. D. E., el seu òrgan el D. I. C. i el seu líder el senyor Vidal i Guardiola. Diu que els seus membres més destacats, quan es cansin d'escalfar cadires en els consells d'administració a què pertanyen, estan decidits a llançar-se al carrer i proclamar el capitalisme llibertari.

Com tenir assegurada la pau i la tranquil·litat

«El Matí», amb el cor traspassat de dolor, demana que sigui oberta una subscripció.

Per a minvar els efectes tràgics de l'atur forçós?

Per a alleujar tantes famílies que passen fam?

Ca! Res d'això. Els de «El Matí» no estan per aquestes nicieses.

Demanen que tothom doni el que pugui, «per tal d'acabar el temple del cim del Tibidabo!

I per tal de convèncer els reacis, escriu el que segueix:

«En el cim d'aquesta muntanya, des de la qual tantes bel·les es contemplen; en el cim del Tibidabo, des d'on pot veure's la ciutat esbojarrada i turbulenta, el temple alçat en honor del Cor Sacratíssim de Jesús ha de semblar-nos la millor garantia de pau i tranquil·litat. Si, des d'allà, el bon Jesús ens veïlla, què podrem témer?... I deixant aquestes consideracions, de caire massa humà, què podem negar-li, al Cor de Nostre Senyor Jesús?»

Ja ho sabeu. El temple, un cop acabat, serà la millor garantia de pau i de tranquil·litat!

Hi ha coses que farien riure si, no fessin pena!

El «gran» Dollfuss

Passejant pel Prater, un amic en detura un altre:

— Ja ho saps que el canceller Dollfuss ha resultat ferit d'una caiguda?

— Què li ha passat?

— Mira, que collia maduixes i l'escala se li ha trencat.

El nou bisbe de Girona

Mentre els clericastes amb les seves ploramiqües han usurpat al pressupost nacional 16 milions repartibles entre els clergues que, habituats com estan al dolçe far niente, els trobaven a faltar, el nou bisbe de Girona, Josep Cartanyà, ha fet construir-se les insignies episcopals, consistents en un bàcul d'argent martellat i daurat i un pectoral d'or i platí amb ametistes, aiguamarines i diamants, ambdues obres projectades i executades per l'orfebre Ramon Sunyer. En total importen la suma de 300.000 pessetes.

Això mentre diuen que hi ha capellanets humils que es moren de fam i de misèria...

Si nosaltres fóssim del cens de tals capellanets, semblant ostentació ens faria tornar iconoclastes i rebels.

TORNEN ELS CORBS

Catalunya sota la dictadura

TORNEN COM SI NO HAGUES PASSAT RES

Tornen, com si res no hagués passat, els homes de la dictadura. Tornen altius, amb rialla mojeta als llavis, provocatius i insolents, decidits a assassinar el règim que els ha detat viure.

Rivera estava inquiet en veure que el moviment militar no responia, tenia un auto, propietat d'un caracteritzat home de la Lliga, preparat per a fugir a França.

Cal, també, recordar les manifestacions de Puig i Cadafalch: «Primo de Rivera semblava tenir gran afecte a les coses de Catalunya i sobretot a la seva llengua...»

«Este es el papel que tendré el honor de entregar a Su Majestad. Serà el mayor honor de mi vida satisfacer los anhelos de esta tierra a la que tanto debo...»

La Lliga va afavorir l'adveniment de la dictadura. Sempre el seu nom ha d'anar unit als fets oprobiosos.

LA COMPLICITAT DE LA LLIGA

Es palesa la complicitat de la Lliga en l'adveniment de la dictadura. El general Llorens Ochoa, en la seva obra «De la Dictadura a la República» ho demostra eloqüentment, com ho han demostrat altres historiadors d'aquell període vergonyós que tan va vezar a Catalunya.

Primo de Rivera estava d'acord amb la Lliga abans de «pronunciar-se» contra el Govern, perquè li donés el seu ajut. A canvi d'això els oferia certes concessions econòmiques i determinades reformes arancel·làries a favor de la burgesia catalana.

Els corbs han arribat, però no trobaran carn per devorar. El poble està disposat que no puguin fer més víctimes ni puguin devorar-ne més de la carn honrada dels seus fills.

DIU MOSSEN TUSQUETS

Alexandre Lerroux es converteix

Mossen Joan Tusquets ha aixecat el vel del misteri en un article publicat a «El Correo Català».

«Alejandro Lerroux va a convertir-se? pregunta. I ell mateix es dona la resposta afirmativa. Esperem amb frisança el moment solemni en què, agenollat, davant del cardenal Segura, «don Lacandru» faci pública abjuració dels seus errors i ingressi al si de l'Església.

Gil Robles ja no tindrà aleshores recel de pactar amb ella. Rocha seguirà el seu exemple. I, seguint el camí traçat per Pich i Pon, «don Lacandru» cada tarda anirà a resar una estoneta davant aquell Sant Crist miraculós que els madrilenys en gasten.

I, qui sap —de més verdes en maduren— si arribarà a morir en olor de santedat, i fins farà miracles i arribarà a beat... Quina llàstima que s'ho hagi pensat tan tard!

LA DISSOLUCIO DE LA MANCOMUNITAT

La dictadura havia promès respectar la Mancomunitat Catalana. Ningú no s'ho va creure, llevat de Puig i Cadafalch. La Mancomunitat va ésser dissolta, després d'haver estat tractada de les mans catalanes per a ésser posada a mans de botiflers.

L'Alfons Sala, amic del rei, va exercir per un curt temps la presidència d'aquell organisme. Com que el bon senyor en el fons sentia el dolor d'haver de fer d'anticatalà, abans d'acceptar el càrrec va exigir del dictador la promesa que «un cop desantalanitzada» la Mancomunitat, li serien donades majors atribucions. Així ho va prometre Primo de Rivera... i al cap de pocs mesos va dissoldre aquella institució catalana en forma violenta.

LA DICTADURA A LA DIPUTACIO

La Diputació de Barcelona va ésser posada a mans d'en Marjà, fabricant acabat. Per cert que una botiga del carrer de la Boqueria, per haver posat a l'aparador un rotollet que deia: «Així no venem articles de la casa Marjà», va ésser clausurada i penyorada pel governador civil.

Succéi Marjà el divertit Milà i Camps, que era lacai submis del rei i castellamista ruribund. En aquell temps, per obra i gràcia del mal català Romeu (a) Baró de Viver, va obligar-se els professors i funcionaris de la Diputació a signar un document d'afirmació monàrquica i centralista.

Perderer també llurs places, «per catalanistes», Carles Soldadilla, Sans i Bohigues, Ruiz Porti. Seguirien en llurs càrrecs els afiliats a la Lliga, i amb més satisfacció que mai Antoni Utrillo, el qual després fou coragitat, a petició de la Unió Patriòtica.

DESPESES I PERSECUCIONS

Milà i Camps compartia el seu temps a malgastar diners en despeses de nou ric i en perseguir tota manifestació de catalanitat. Es pintaven sales i salons d'una manera tamentable. S'emparà el bell Pati dels Parongers amb famals de cèrveda.

La hisenda municipal encara en pateix, de les conseqüències d'aquell període omniós, que solament resulta de grata recordança per a algun alt empleat col·locat per la voluntat omnimoda del senyor Romeu.

LA FOBIA CATALANISTA AL GOVERN CIVIL

El pús del general Losada i la seva muller pel Govern civil no va deixar més que records desagradables. La fobia catalanista va batre el seu rècord. Es prohibí a totes les societats de dret, la propietat, el pensament i la justícia en portaria a omplir moltes columnes.

A L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

I què direm de les malifetes de la dictadura a l'ajuntament? Dissolt el Consistori d'elecció popular, passem per alt, per i-nic, el curs període dels vocals associats amb l'alcaldia de l'anticatalà Alvarez de la Campa, a despit de l'edat avançada d'algun d'ells, i així es donà a la repressió caràcter retroactiu.

Recordem... Humiliació dels funcionaris, als quals, sense respecte a llurs idees, se'ls obligava a fer-se nomenar, amb

un sou esplèndid, per a presidir el Comitè Cotoner. Aleshores s'intensificà encara més la persecució. La censura, al servei d'en Viver i d'en Milà, comedia atropellaments i més atropellaments. Fins va servir perquè quedés ofegat el vergo-

respirar satisfet. Ja tenia el motiu tan roborat. Entre els socis de l'Orfeó havien estat repartits uns balls convidant-los a subscriure a la «Revista Musical Catalana», i aquests julls —oh, abominació!— eren escrits en català.

Per aquest motu el senyor Milans va blanar l'Orfeó Català... I L'ORFE GRACIENC... També l'Orfe Gracienc —com moltes altres institucions— fou objecte de les pernicioses dels enemics de Catalunya.

TANCAMENT DEL CAMP DEL F. C. BARCELONA

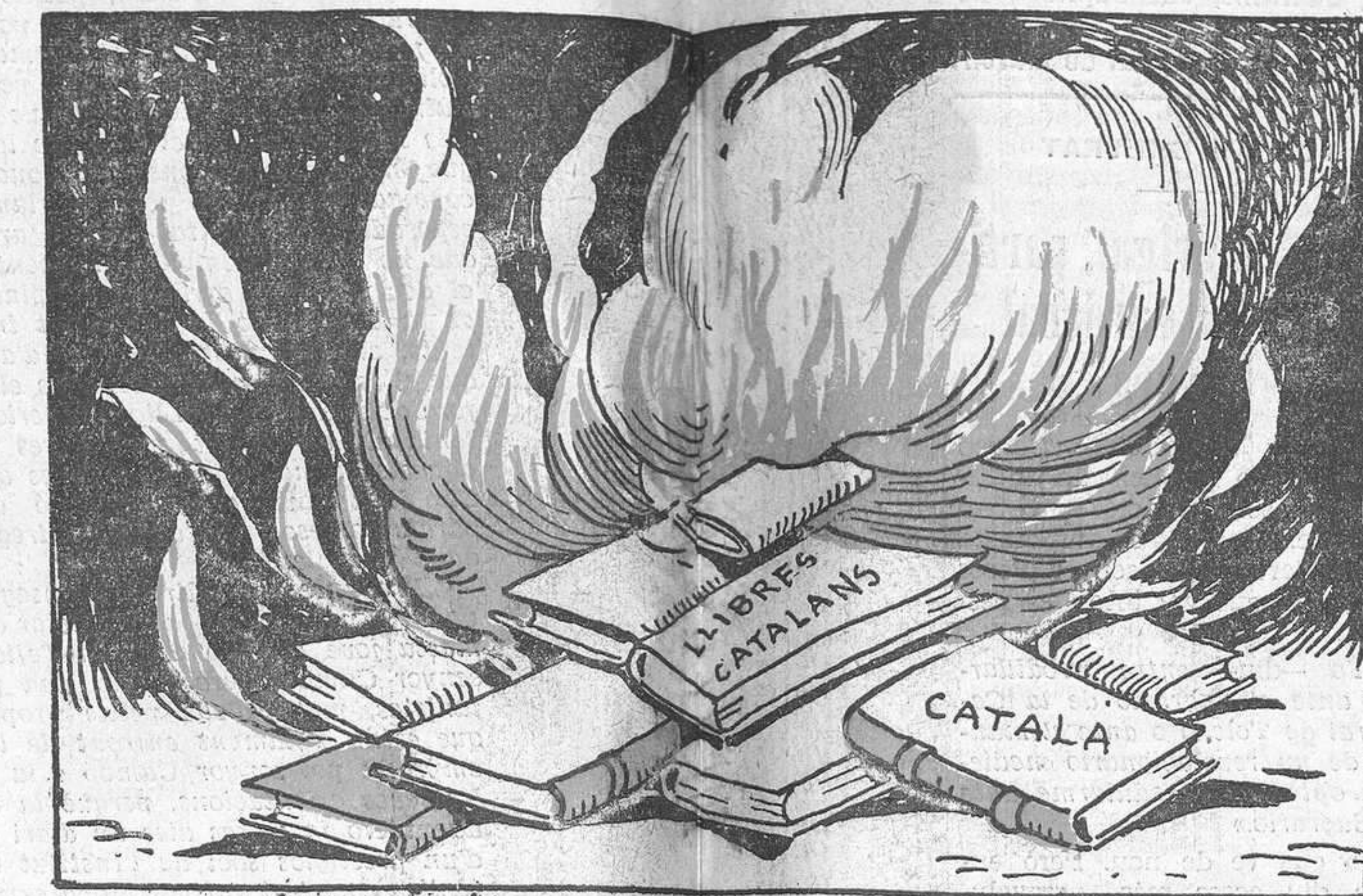
Al camp del F. C. Barcelona es celebrava un acte esportiu. Una banda de música estrangera va interpretar la marxa real. I el públic —16 mil persones— va posar-se a xiular unànimement.

TAMBE L'ORFEO CATALA

L'Orfeó Català era objecte de la preocupació de les autoritats de la dictadura. És un foc de catalanisme», deia en Barrera, tot excitant en Milans a procedir contra l'entitat. Però no trobaran un motiu adient.

Un dia el senyor Milans va

un sou esplèndid, per a presidir el Comitè Cotoner. Aleshores s'intensificà encara més la persecució. La censura, al servei d'en Viver i d'en Milà, comedia atropellaments i més atropellaments. Fins va servir perquè quedés ofegat el vergo-

nyós cas de l'assassinat de la Dolors Bernabeu! El general Milans del Bosch, que ja havia deixat tan poc galdosa memòria quan exercí la Capitania general, des de la qual creà l'Ínter-Sometent ciutadà, perseguidor d'obriers, va excudir-se des del nou càrrec. Enumerar els atropellaments comesos contra el dret, la propietat, el pensament i la justícia en portaria a omplir moltes columnes.

Per aquest motu el senyor Milans va blanar l'Orfeó Català... I L'ORFE GRACIENC... També l'Orfe Gracienc —com moltes altres institucions— fou objecte de les pernicioses dels enemics de Catalunya.

Costaren molts diners i moltes llàgrimes al nostre poble. Avui el seu record odiós encara fa enrogir d'ira i de vergonya.

ELS GOVERNADORS DE GIRONA

A Girona patiren tres governadors dictatorials de trista memòria. Un d'ells —en Carst— va arribar, en la seva persecució a tot el que tingué caire català, a manar que els noms dels pobles que figuraven a les estacions del tren fossin traduïts al castellà.

EL FLAGEL DELS DELEGATS GOVERNATIUS

Cal parlar-ne també, dels delegats governatius. La dictadura, per tal de protegir la casta militar, va disposar que a cada poble cap de poble hi hagués un delegat del governador, que forçosament havia d'ésser oficial de l'Exèrcit.

L'AMNISTIA DONA ELS SEUS FRUITS

Tots els enemics de les llibertats ciutadanes; tots els tirans del nostre poble, retornen. La pacificació dels esperits dona als seus fruits i tots aquells homes malèvols que amb un aixecament popular inofensiu i generós fugiren, ara tornen. Ja tot és pacífic.

un sou esplèndid, per a presidir el Comitè Cotoner. Aleshores s'intensificà encara més la persecució. La censura, al servei d'en Viver i d'en Milà, comedia atropellaments i més atropellaments. Fins va servir perquè quedés ofegat el vergo-

respirar satisfet. Ja tenia el motiu tan roborat. Entre els socis de l'Orfeó havien estat repartits uns balls convidant-los a subscriure a la «Revista Musical Catalana», i aquests julls —oh, abominació!— eren escrits en català.

Per aquest motu el senyor Milans va blanar l'Orfeó Català... I L'ORFE GRACIENC... També l'Orfe Gracienc —com moltes altres institucions— fou objecte de les pernicioses dels enemics de Catalunya.

Costaren molts diners i moltes llàgrimes al nostre poble. Avui el seu record odiós encara fa enrogir d'ira i de vergonya.

ELS GOVERNADORS DE GIRONA

A Girona patiren tres governadors dictatorials de trista memòria. Un d'ells —en Carst— va arribar, en la seva persecució a tot el que tingué caire català, a manar que els noms dels pobles que figuraven a les estacions del tren fossin traduïts al castellà.

EL FLAGEL DELS DELEGATS GOVERNATIUS

Cal parlar-ne també, dels delegats governatius. La dictadura, per tal de protegir la casta militar, va disposar que a cada poble cap de poble hi hagués un delegat del governador, que forçosament havia d'ésser oficial de l'Exèrcit.

L'AMNISTIA DONA ELS SEUS FRUITS

Tots els enemics de les llibertats ciutadanes; tots els tirans del nostre poble, retornen. La pacificació dels esperits dona als seus fruits i tots aquells homes malèvols que amb un aixecament popular inofensiu i generós fugiren, ara tornen. Ja tot és pacífic.

un sou esplèndid, per a presidir el Comitè Cotoner. Aleshores s'intensificà encara més la persecució. La censura, al servei d'en Viver i d'en Milà, comedia atropellaments i més atropellaments. Fins va servir perquè quedés ofegat el vergo-

respirar satisfet. Ja tenia el motiu tan roborat. Entre els socis de l'Orfeó havien estat repartits uns balls convidant-los a subscriure a la «Revista Musical Catalana», i aquests julls —oh, abominació!— eren escrits en català.

Per aquest motu el senyor Milans va blanar l'Orfeó Català... I L'ORFE GRACIENC... També l'Orfe Gracienc —com moltes altres institucions— fou objecte de les pernicioses dels enemics de Catalunya.

Costaren molts diners i moltes llàgrimes al nostre poble. Avui el seu record odiós encara fa enrogir d'ira i de vergonya.

ELS GOVERNADORS DE GIRONA

A Girona patiren tres governadors dictatorials de trista memòria. Un d'ells —en Carst— va arribar, en la seva persecució a tot el que tingué caire català, a manar que els noms dels pobles que figuraven a les estacions del tren fossin traduïts al castellà.

EL FLAGEL DELS DELEGATS GOVERNATIUS

Cal parlar-ne també, dels delegats governatius. La dictadura, per tal de protegir la casta militar, va disposar que a cada poble cap de poble hi hagués un delegat del governador, que forçosament havia d'ésser oficial de l'Exèrcit.

L'AMNISTIA DONA ELS SEUS FRUITS

Tots els enemics de les llibertats ciutadanes; tots els tirans del nostre poble, retornen. La pacificació dels esperits dona als seus fruits i tots aquells homes malèvols que amb un aixecament popular inofensiu i generós fugiren, ara tornen. Ja tot és pacífic.

Espanya, de Clavé, n'hi ha ben bé prou.

VEXACIONS I HUMILIACIONS

Es prohibí de fer sermons en català a les esglésies. Foren suspeses publicacions catalanes a dotzenes. Les penyores eren imposades a caprici de les autoritats. Sense cap dret, es procedí a l'embarcament i incautació dels béns de Francesc Macià i dels seus. La Unió Patriòtica feia i desfeia. No hi havia garantia ni seguretat personal per a ningú.

EL FITXER LASARTE

Conegudes són les ignominies de l'anomenat fitxer Lasarte. En ell figuraven classificats com a assassins i gent perillosa, honrats obrers, conseqüents polítics, homes d'esquerra, adversaris de la monarquia. Per figurar en aquest fitxer, tan grat als Foronda, als Vidal i Ribas, als Bertran i Musitu i als Puig i Alfonso, moriren assassinats molts innocents i a-nara a la presó molts altres.

LA LLEI DEL «SEPARATISMO»

Una de les primeres lleis que va llançar la dictadura va ésser l'anomenada del «separatisme», adreçada a Catalunya.

En ella es disposa que dos delictes contra la unitat de la patria siguin tramitats i jutjats pels tribunals militars. Que no és lícita la bandera catalana. Que serà castigat amb arrestament tot aquell que faci propaganda catalanista...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

CONTRA EL COL·LEGI D'ADVOCATS

El general Losada, el dia 2 de juny del 1924 va adreçar-se al Col·legi d'Advocats de Barcelona

seves idees d'oposició al règim, els duien a la presó, on solien passar mesos i anys sencers, tancats en infectes cel·les i amb el suplici d'estar sota la fèrula de l'imbecil i cruel Heraci i glesies.»

COM FEIEN JUSTICIA

El comandant Pérez Garberí, jutge militar, va tenir emprisonats, durant tres anys, vint-i-un treballadors, acusats de rebuda clandestina. D'aquests vint-i-un en moriren tres. Un d'ells esporuguit davant les acusacions de què era objecte, es suïcidà a la presó. Es deia Francesc i era un obrer honrat. Un altre, anomenat Romero, va morir físic i el tercer, de nom Picos, acabà els seus dies en un manicomí.

ATROPELLS I CONFINAMENTS

El 7 de març del 1926 el degà del Col·legi d'Advocats va rebre una comunicació del president de l'Audiència traslladant una R. O. per la qual es destituïa la junta de govern del Col·legi i n'era nomenada una altra que integraven els senyors Duade, degà, Bernis, Trabal, Vila i Bassols, Vallés, Brugada, Calvo, Camín de Angulo, Sánchez Diezma, Ariza i Menta, i acabava manant als components de la junta destituïda, que l'endemà donessin possessió als governatius.

El Col·legi acordà no fer cas d'aquesta ordre, i s'adreçà al president de l'Audiència dient-li que només podien donar possessió als que elegís el Col·legi.

La nova junta, després de moltes incidències, prengué possessió tota sola, sense que la hi donés ningú. El senyor Bernis es negà a acceptar el càrrec i fou processat per desobediència i condemnat en judici oral per la Sala del Criminal d'aquesta Audiència.

El governador, senyor Milans del Bosch, ple de despit en veure's desobeït, va manar que els components de la vella junta fossin detinguts i ingressessin a la presó.

En ella es disposa que dos delictes contra la unitat de la patria siguin tramitats i jutjats pels tribunals militars. Que no és lícita la bandera catalana. Que serà castigat amb arrestament tot aquell que faci propaganda catalanista...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

«ordenant que dintre de quinze dies havia d'ésser publicada en castellà la llista i quia del Col·legi, tal com s'havia publicat en català l'any anterior, el 1923» També, amb igual data, el governador demanà, dintre de les 48 hores, còpia de l'acta de la sessió de la junta general extraordinària celebrada pel Col·legi el dia 10 de març, així com la llista de les persones que formaven la taula i dels signants d'una proposició en el sentit que aquell any no es publicàssin la guia. El general Losada, en furisma en veure que no podia imposar la seva voluntat, va imposar la multa de 500 pessetes a cada un dels advocats que votaren aquell acord.

El 2 de juliol, el governador insistí que es publicàssin la guia en castellà, dins de 10 dies. A la vegada, el ministre de Gràcia i Justícia envià una R. O. en aquest sentit.

No havent pagat cap advocat sancionat les 500 pessetes, van començar als Jutjats els corresponents expedients d'apremi i els foren embargats béns per tal de deixar satisfet l'import de la multa.

El mateix jutge, a un treballador anomenat Manuel Montero el va tenir 113 dies incomunicat, el va retindre set anys a la presó i el va fer condemnar, en consell de guerra, a 28 anys de presó, pel sol fet d'haver dit públicament uns quants veritats al senyor Barrera.

Per figurar en aquest fitxer, tan grat als Foronda, als Vidal i Ribas, als Bertran i Musitu i als Puig i Alfonso, moriren assassinats molts innocents i a-nara a la presó molts altres.

En ella es disposa que dos delictes contra la unitat de la patria siguin tramitats i jutjats pels tribunals militars. Que no és lícita la bandera catalana. Que serà castigat amb arrestament tot aquell que faci propaganda catalanista...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

En ella es recomanà a la policia, al sometent i als socis de la Unió Patriòtica que denunciessin tot aquell ciutadà que fes campanya contra el règim...

EL NET DE FELIP V

Aquesta gentusa que oprimien Catalunya —els Viver, Montseny, Figols, Ponsó, Milans del Bosch, Barrera— no en tingueren prou amb combatre els seus sentiments patriòtics, ofendre la seva bandera, perseguir la seva llengua i arruïnar la seva hisenda, sinó que portaren la defa fins a l'extrem de fer venir el rei desvergonyit a plaudir la seva obra. I el Borbó va venir, i tingué la gosadia, en un banquet fastuós celebrat al Palau de la Generalitat, de dir que es sentia orgullós d'ésser hereu de Felip V.

Aquest insult groller a tot un poble esclavitzat compendia tota la moral d'aquella gent tan menyspreable i justifica tot l'odi que Catalunya serua per a ells.

MARTINEZ ANIDO

Els lectors estranyaran que en aquest període de greuges no parlem de Martínez Anido, la fera sense entranyes. Es que ens reservem parlar-ne extensament en el número pròxim.

Volem mostrar a Catalunya, per tal de refrescar-li la memòria, tot l'horror de l'actuació d'aquell monstre. Volem dir el que encara no ha estat dit. Volem pintar de cos sencer el criminal que integraven els senyors Duade, degà, Bernis, Trabal, Vila i Bassols, Vallés, Brugada, Calvo, Camín de Angulo, Sánchez Diezma, Ariza i Menta, i acabava manant als components de la junta destituïda, que l'endemà donessin possessió als governatius.

I ARA TORNEN!

Si. Ara tornen! Els botiflers del poble, els opressors, els amos, tornen com si no hagués passat res. Venen de l'èxili amb el rostre altiu i el cor ple de males intencions. Però Catalunya no oblidà!

Catalans: Deixarareu que us posin novament el dogal? Cal creure que no.

Mitja figa, mig raïm

UNA MALURA QUE S'ESTEN

A Bèlgica els feixistes fan de les seves. S'havien proposat que els seus diputats anessin al Parlament amb l'uniforme de la «corporació». I el govern belga, amb molt bon encert, els ho ha privat.

I els nois —que tots deuen ésser de casa bona— han promogut un avalot enorme a la sala de sessions. I de la tribuna estant han insultat grollerament els diputats que no els eren afectes.

Pel que es veu, els «señoritos chulos» no són un producte específicament madrileny. I no té res de particular que els nens feixistes belgues siguin particularment agressius. Tots sabem que el país belga la integra avui una bona part del vell Flandes, allà on segons Marquina es va pondre el sol. I aquests nois de Flandes aprofiten l'ocasió per a declarar-se flamencs.

Ara el que han de mirar és que el seu flamenquisme no els costi alguna «cornada».

EL «DUMPING» JAPONÉS

Són els fabricants multimilionaris que integren els «trusts» —aquesta colleta de privilegiats de la fortuna— els que practiquen ferotgement el «dumping» i envaeixen els mercats del món amb productes de tota mena, a preus inversemblants. Teixits a deu cèntims, bicicletes a dos duros, bombetes a ral...

Per obtenir això, aquests magnats del diner exploten bàrbarament dones i criatures i els fan treballar de sol a sol, dotze o més hores cada dia, per un jornal irrisori i sense gaudir de la més lleu mesura de previsió social. Sense dret a la vaga ni a cap d'aquestes armes que l'obrera occidental acostuma a esgrimir contra l'amo.

Al Japó, les grans fàbriques són com un poder feudal, i els treballadors, esclaus, o, si o-leu, serfs de la gleba. En aquestes condicions no és d'estranyar que vinguin barat i que reben- in la producció europea.

Cal esperar, però, que algun dia el poble japonès es redreci i surti en defensa de la pròpia dignitat, malmena i vilipendiada per una dotzena de plutòcrates sense entranyes, tan dolents o pitjors que els d'Europa o Amèrica.

ELS CANARDS A SILÈSIA

El govern nazi ha destacat un propagandista, Darré, el qual cura de mantenir la moral dels camperols, força deprimida per la misèria que travessen.

Darré els ha dit que els canards «que no obeeixin a una tradició o una necessitat» seran implacablement destruits «en parcelles i aquestes distribuïdes als cultivadors, per tal com els seus possessors les han adquirides a favor de la inflació monetària, en forma poc escrupolosa.

Aquest mirallet de caçar aloses no pot enganyar ningú. Els canards que no seran tocats, aquell que segons Darré obeeixen a una tradició o necessitat, seran els que exploten els «junkers», ocellots de rapinya acostumats a explotar el país, i que són, com tothom sap, els que apuntalen i controlen la desafortunada dictadura de Hitler.

Que no es facin il·lusions els camperols de Silèsia. Els terratinents que ells pateixen són tan avers, tan cruels i tan anti-patriotes com els terratinents

de la Lliga, que no s'estan d'apunyalar l'autonomia catalana.

EL GENERAL MANGIN

Un dia d'aquests una comissió d'ex-combatents va anar a dipositar flors a l'estàtua d'aquest general, el qual durant la gran guerra va fer-se famós comandant les tropes colonials.

Mangin era un catòlic fervent i tenia una obsessió perquè els seus morts s'enterrassin. De vegades, després d'una trifulga, quedaven a l'espai que separava les trinxeres un home o dos de panxa enlaire. Així que el general se n'assabentava pensava a enterrar-los. I ofería un litre de vi als voluntaris que volguessin anar-los a recollir.

Un litre de vi, entre els peluts, era quelcom fantàstic, si-barbitic. Sortien cent o dos-cents voluntaris. Els del davant, en veure'n tants, feien foc i en queien quinze o vint. Així el fervor de Mangin sacrificava els vius als morts, a raó de deu per un. I si s'assabentava d'això tornava a cridar voluntaris per enterrar els vint i aleshores en quedaven vuitanta d'estesos.

Aquesta tràgica progressió geomètrica va repetir-se moltes vegades, i va costar a la França una gran quantitat de litres de vi. Això no fóra pas de doldre si la majoria de vegades un litre de vi no hagués significat la vida d'un home.

GRANS DE 4.000 ANYS

En una vella ciutat del nord de l'Índia, que es diu Mohenjo, ha estat descobert un gra de blat al qual s'atribueixen només que 4.000 anys d'edat.

Hom ha plantat el gra, que ha germinat perfectament i ha produït una varietat de blat desconeguda, però de bones condicions per al consum, que, essencialment, discrepa poc de les que ens són familiars.

Llàstima que no és aquest gra tot sol, d'aquella edat remota, que germina encara avui i produeix fruits semblants als que produïa aleshores. Hi ha grans que es diuen guerra, pillatge, destrucció, pirateria, esclavitud, prostitució, que daten de 4.000 anys, com el blat de Mohenjo i si els plantem avui, donen, encara, els mateixos fruits. Són uns mals grans, dels quals la humanitat no es veurà alliberada mentre un bona sarsaparilla revolucionària no li netegi el cos de dèspotes, de pontífexs i de paràsits.

I no us escolteu els acomodaticis, als quals, quan els parlieu d'aquests grans perniciosos, us responen, fent el viu:

—Val més grans que petits.

CONTE MADRILENY

En un teatre de Madrid hom representava un drama en vers. Els cartells l'anunciaven com a una cosa excepcional i pondera-

—No voldria enganyar-la, senyoreta. Jo ja no soc cap jove...

POBRE SENYORI!

El trist parlament del senyor Cambó

En Francisquet Cambó ha fet un discurs. A porta tancada, naturalment. El poble no n'ha de fer res del que diu «el ex ministro de la Corona». Entra da per invitació i amb persona fiadora. Democràcia pura.

El local ple d'estevisme i de patums històriques. Entusiasme conservador. Algun senyor calb atrevint-se a donar moris subversius. Política d'estar per casa.

Parla el senyor Cambó. Fa un elogi de les dretes (Aquestes dretes que no són republicanes). Fa un elogi de Royo Villanova... i l'aplaudeixen. Cap rostre no enrogeix. Les epidermis són gruixudes. No creu convenient una dissolució de les Corts (Naturalment. Ves de què farien mànigues!). Tracta Azana de mercader de la política (Ell, en Cambó!!). Conta un conte i ningú no riu. Segueix elogiant les dretes i diu que barrar-los el pas és fer un dany a la República (Els senyors Esteves aplaudeixen!). Diu mal del conseller de Governació (Una veu atiplada diu «morir en Selves!»). Beneeix la dictadura d'un sol dictador (Emocionant record al seu amic Primo de Rivera). Vol explicar el per què de la retirada del Parlament i resulta que en tenen la culpa el Casino de la Bordeta i el senyor Riera, de Martorell (Ja feia bé aquella vella!). Diu que hi tornaran tan bon punt l'Esquerra els deixi viure (S'ha equivocat. Volia dir manar). Afegeix que quan manin deixaran viure l'Esquerra (Gràcies). Que l'Esquerra és un conglomerat i la Lliga, de pedra picada (Ve? Ara té raó). Confessa que a la Lliga només hi ha burgesos (No calia). Vol justificar l'atac a l'Autonomia i defensa l'Estat Central (Ningú no gosa aplaudir). Dóna la culpa de tot a l'Esquerra (Aleshores aplaudeixen). Acaba fent un *l'atigüillo* (La concurrència, badallant de son, de gana i de fàstic, s'escampa).

I heus ací el gran parlament (segons «La Veu») del pobre senyor Cambó.

Llegiu cada dia

LA HUMANITAT

ven la figura del dramaturg-poeta.

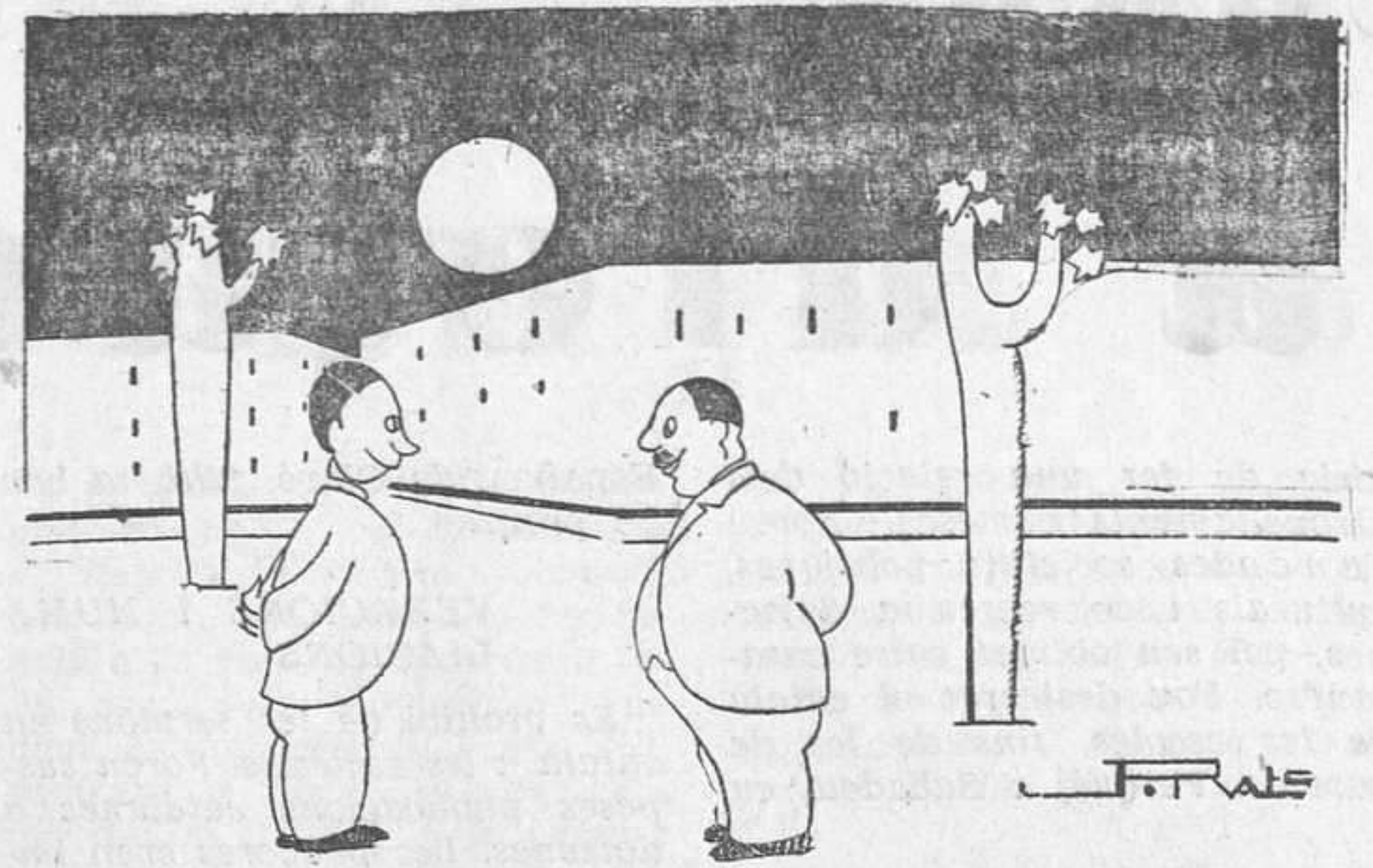
A la vegada l'empresa féu imprimir uns programes de mà que elogiaven l'obra, i va tenir la pensada de redactar-los també en vers.

I heus ací que un senyor respectable s'atança a la taquillera i li diu:

—Senyoreta, vol fer el favor de dir-me si l'autor dels versos d'aquest programa és el mateix de l'obra que es representa?

—No, no, senyor —féu la noia. —Aleshores, doni'm una butaca —va fer el cavaller, com si es tragués un pes del damunt.

SCARAMOUCHE

El conservador. — Que n'ha fet, d'estralls, «El Capital», de Marx!
El liberal. — Em sembla que més n'ha fet el capital de March!

COSES DE «LA VEU»

UN AUTORETRAT

Sempre se'n saben de noves

Estem acostumats a llegir coses estranyes. Calculeu: llegim «La Veu» cada dia! I ja res no ens ve de nou.

Estem fets a totes les extravagàncies. Res no ens sorprèn ni ens atabala...

Però el dimarts passat vàrem llegir a «La Veu» un article — bé se li ha de donar algun nom — que ens va fer rodar el cap.

I aleshores ens fèrem càrrec que encara no ho havíem vist tot en aquest món...

Segons el divertit articulista de la «Veu», el Govern de Catalunya i l'Esquerra tenen la culpa del fracàs econòmic del matx Uzcudun-Schmeling!

Després d'això, que ens manca llegir? Quina sorpresa ens prepara el destí?

LA DE SOTA

No hem de perjudicar el «Madrid castizo»

El senyor Rodríguez Jurado, diputat per Madrid, és un ingenu.

En un article publicat a «Informaciones» ha ensenyat llastimosament la de sota.

Després de parlar llargament de la conveniència que el Tribunal de Garanties declari inconstitucional la llei de contractes de conreu, acaba la seva argumentació amb les ratlles següents:

«En un mitin en la plaza de toros, consignó Madrid su protesta contra el proyecto de ley concediendo el Estatuto a Cataluña. Convertido más tarde en ley, este pueblo, siempre digno, guardó un discreto silencio, a pesar del gravísimo perjuicio que le infiere el régimen de Estatutos.»

¿Pero debe permanecer también impasible ante el abuso de los Estatutos?

¿No es llegada la hora de que, dirigidas por ustedes, las fuerzas vivas se unan para la defensa de este Madrid, que de una parte con los abusos de los Estatutos y de otra con huelgas de carácter político, explotadoras de lágrimas y de hambre, está iniciando el camino de su desaparición?

En nombre del Madrid castizo y verdadero, que no se resigna a perecer, tienen ustedes la palabra.»

Ja era hora que algú tombés les cartes.

Ja ho sabeu, catalans. Els Estatuts han d'anul·lar-se per tal que no es perjudiqui el Madrid castizo.

Aquest és el veritable mòbil de certes campanyes. Tota altra cosa. Paraules i paraules.

Pérez Madrigal, partidari del Cardenal Segura

El diari cavernícola «Correo de Tortosa» publica un interviu del seu redactor en cap amb l'ex-senglar, ex-anarquista i avui lerrouxista senyor Pérez Madrigal, que val totes les pesetes.

«Yo —diu— entre arrodillarme ante el Sagrario de la Catedral de Toledo o ante el mandil de un revolucionario medieval, opto por arrodillarme ante el Sagrario.»

No ens ve de nou. Però encara diu coses més... «revolucionàries»:

«Yo estoy más cerca del Cardenal Segura, que encarna la continuidad histórica, sometida a las reformas que imponen los tiempos; yo estoy más cerca de todo esto que de Largo Caballero.»

El xicot es declara enamorat de Lerroux i de Gil Robles, així, a mitges:

«Con este viejo y con este joven, pasará la nueva España por encima de todos los cadáveres, que todavía apestan en la superficie, pero los enterraremos. Ahora estamos cavando las fosas para el Comité Revolucionario, para tantos segundones y clientela de hambrientos.»

Aquí teniu pintat, de cos sencer, l'ex-«tremendu» i avui seràfic Pérez Madrigal.

TAMBE!!!

Els capellans volen declarar la vaga

Així, tal com sona: Els capellans volen declarar-se en vaga. Han decidit declarar la vaga de manteus caiguts, l'atur de benediccions, comunions i altres articles de primera necessitat.

Però no cal que s'alarmin les ànimes pietoses. Les caixetes de les ànimes seguiran funcionant amb la boca oberta per tal de rebre totes les compres d'indulgències que vulguin fer els llanuts i les beates.

Una benedicció menys? Un parell de duros a la caixa i en pau. Que s'acumulen pecats perquè no hi ha qui passi per ells l'esponja de la confessió? Un grapat de bitllets a la guardiola de Sant Pere i ja podem tornar-hi. No cal que s'amoinin els penitents abandonats.

Que no son els d'Espanya, eh? Són els del Perú. Els capellans vaguistes són els peruans. No us feu il·lusions.

Cartes de fora

Us preguem que ens envieu nota de tots els atropellaments, de totes les injustícies, de totes les retolades que contra la República maquinin la gent de dretes, els cacics d'ahir que volen seguir essent cacics avui. Cal no silenciar l'obra criminal d'aquesta gent, cal donar-hi una publicitat aterradora.

Les pàgines de LA CAMPANA DE GRACIA restaran obertes a totes les vostres veus de protesta. Contra el propietari feudal, contra el capellà facciós, contra l'innoble cacic, llanceu la vostra veu acusadora i justiciera.

BORGES BLANQUES

Una sucursal de Lliga Catalana

Els nostres amics de les Borges Blanques ens han assabentat que un petit grup d'elements borgencs estan fent actives gestions per tal d'implantar en aquella ciutat lleidatana una botiga de mossèn Cambó.

Per la nostra banda, tan bon punt sabérem la notícia procurarem esbrinar i podem dir que els elements que dirigeixen la Lliga Catalana barcelonina estan més que contents de la decisió d'aquests individus de les Borges Blanques. Tant és així (ho sabem de bona tinta), que el dia de la inauguració pensaven fer-hi anar el «Sant Crist Gros», o sia aquell senyor que d'una temporada ençà arreu fa discursos i que marxà de Catalunya i de la Península tan bon punt va veure que el poble sobirà acabava d'implantar un règim de llibertat que ara els amics i «correligionaris» de l'emperador del Paral·lel acaben de desvirtuar i gairebé el llençen per terra. Ens referim a aquell senyor amb barbata i veu fosca de sagristia anomenat Francesc Cambó i Batlle, ànima del sometent antiobrerista i dictatorial.

També hem procurat esbrinar qui són els autors de tal projecte, absurd en una població com la de les Borges, on el sentiment republicà i esquerrista és massa arrelat perquè uns senyors com els que volen muntar la sucursal que ens ocupa puguin trobar-hi el caliu que necessita un centre polític. Coïncident, però, els individus que tenen aquesta idea, poca por ens fa que facin o desfacin perquè no sortiran mai vencedors de les lluites que per força hi haurà. Per tal, però, que els nostres lectors es facin càrrec de quina gent es vol valer la Lliga per tal de fer més fort el sentiment republicà(?) i catalanista (!) — que ara amb tanta braó volen defensar i que durant trenta anys d'actuació no han fet més que el contrari de tot això — de la població borgenca, enumerarem algunes de les qualitats que tenen, en llur majoria (ja que no donarem noms, per avui) els lliguers de les Borges.

La gent que s'ha ofert a la Lliga per a muntar la sucursal és aquella que serví constantment el dictador Primo de Rivera i «cuadrilla», des dels llocs que els designaren per tal de desgovernar la ciutat.

Són aquells que feien empresonar ciutadans per la simple manifestació d'alegria que es féu quan es deia que s'havia amnistiat el tan plorat President Macià. Són també els que delataven els homes representatius del Centre Republicà d'Esquerra i feien clausurar aquest pensant que així ofegarien el sentiment nacionalista i republicà dels borgencs i són, per acabar, els que s'arrossegaven davant el «señor ministro», al qual portaven flors les seves filles i mullers, puix que així ells aconseguen l'Alcaldia i les regidories de la ciutat, amb la qual cosa podien fer llavors el que els donava la gana.

I així com aquestes proves de

catalanitat i republicanisme en podríem esmentar a dotzenes, cosa que no fem per a no ésser massa extensos. Ho guardem en cartera i dintre de poc, segurament, ho donarem a la publicació. Però a les Borges la gent de la Lliga no hi tenen res a fer. L'acte grandios que a la memòria de Francesc Macià es celebrà el passat dissabte n'és una prova ben palesa.

El poble borgenc sap que si tornava un règim d'opressió i de dictadura, ells serien els primers a adherir-s'hi i tirarien per terra tot el que han aconseguit els homes d'Esquerra Republicana de Catalunya en els tres anys que tenim de República. I convençuts d'això els ciutadans de les Borges, el dia de la inauguració, segons quines mentides i difamacions diguin, els farà objecte d'una estrepitosa xiulada, d'aquelles que no s'obliden ja més. — MARCEL.

CARDEDEU

Un advertiment doble

Temps enrera indicàrem que hom havia proposat per al càrrec de jutge municipal un ex-president de la U. P. i amb aquell motiu fèiem una crida als esquerrans del poble per tal que tallessin aquelles extralimitacions i es juntessin en un Centre d'Esquerra. Naturalment la proposta a favor d'aquell senyor monàrquic no pogué anar pas endavant. Ens pensàvem que això hauria servit de lliçó als que, més que altra cosa, veuen la política local, però encara han tornat a reincidir en proposar per a caporal del Sometent un altre senyor lliguer i reaccionari. Per aquest camí no podem pas continuar, cal mirar de complir una mica més els postulats que votava el poble, puix que avui encara és l'hora que hem de veure la més senzilla innovació republicana.

Dies enrera, va sortir la processó de Santa Creu, i enguany n'havien sortides ja altres quatre, i encara en manquen altres tantes per desfilar. Hem advertit ja a l'alcalde que aquesta classe de manifestacions no poden fer-se, però amb tot encara esperem que el senyor rector continuarà fent sortir el culte i l'exterior i el senyor alcalde, per tal d'evitar responsabilitats, seguirà tocant el dos a Barcelona. Els amics estan ja advertits, i els esquerrans de Granollers i Llinàs, també; que tot-hom sàpiga que si a tall de provocació persisteixen a fer sortir les processons, sabrem contestar-los com es mereixen.

Aquesta processó de Santa Creu ha d'ésser la pedra de toc que ha d'acabar amb tant de jesuítisme, i aquella proposta per a cap del Sometent d'un senyor tan reaccionari ens ha d'estimular per anar a la constitució d'un Centre d'Esquerra. — UN DE LA K.

GUALTER (Baronia de Riapl)

Un bateig civil

El dia 10 del corrent mes es celebrà el primer bateig civil, per conducte del capellà del poble (?). El pare de l'infant nou nat es presentà a aquell senyor per tal de demanar-li que el ba-

tegés. Però com que el qui havia d'ésser padri és un ferm republicà, i laic, per més senyes, el capellà contestà que no podia ésser-ne padri, i que si volia fer el bateig religiosament, havia d'anar a humiliar-se i fer anar la seva família a tots els actes religiosos que es celebressin endavant.

En veure la resposta decidiren fer-lo laic, i el celebraren amb tota majestuositat i amb gran alegria.

I ara l'esmentat capellà es dona als dimonis perquè veu que darrera d'aquest en seguiran d'altres. — F. S.

RIPOLL

La bona tasca d'un diputat

Els pobles no han d'ésser mai desagrats amb aquelles persones que s'interessin pels seus problemes i treballen amb entusiasme en pro dels seus interessos.

Els pobles d'aquestes muntanyes tenim la certesa que pensen d'aquesta manera, i nosaltres, fent-nos ressò d'aquest pensar, no vacillem a fer-ne pública gratitud, que a ben segur viu al cor de tots, vers un diputat nostre que, modestament, ha fet i fa demostració de posseir ben arrelades les virtuts de la nostra raça: noblesa i perseverança.

Heus ací les armes que Xavier Casademunt Arimany esgrimeix, amb fortuna, en defensa de la causa comuna dels seus electors.

A molts pobles del districte, Ripoll, Ribes, Sant Joan, Camporodon, Llanàs i Vilallonga com a més importants, hi havia una sèrie d'interessos i assumptes pendents, en canvi no arribava mai la solució. Per què?... Pot ésser que perquè els que tenien el deure d'ajudar i protegir els pobles, no ho feien amb l'estima que recollien els vots.

Uns diputats que volen servir el seu districte no han de limitar-se a escriure cartes breus i formulàries, reveladores d'un anhel de complaure els pobles, però que en veritat els fets no hi responen.

Aquest districte sempre ha tingut afany perquè es recordessin d'ell; però mai no ho aconseguia. Esperances, promeses i no res en definitiva!... Però ara ha sortit, espontàniament, un home disposat a lluitar activament a profit dels interessos de tots els pobles que representa. Està realitzant una tasca eficaç en aquest sentit i ha donat proves de la sinceritat del seu oferiment i de l'eficàcia de les seves gestions. Sabem que en tornar-se a obrir el Parlament de casa nostra serà llegit pel Conseller d'Agricultura i Economia un projecte de llei molt important sobre rescat de béns comuns, degut a la seva iniciativa i confecció.

Aquesta notícia ens ha omplert de joia. La perspectiva que se'ns ofereix de conjurar d'una vegada un afer tan interessant per als nostres municipis, ens impulsa a fer públic el nostre agraïment a l'amic Casademunt. L'elogi quan, com en aquest cas, no és adulatori, ha de propalar-se per tot arreu, si la persona a qui va dirigit n'és mereixedora.

SANT ADRIA DEL BESOS

Que no s'escapi!

La fe està perduda. Perduda està la caritat. I més la moral. Sols resta, ai las!, l'esperança! L'esperança que tornarà el dia de cobrar, a més a més de l'Estat, dels que ara no volen pagar.

I que n'és de trist, tot això! Però és la terrible i blanca realitat.

—Home, Francisquet! Has dit de mi coses molt lletges!
—Sentis les que a mi em diuen, don Joan!

Sant Albiñana, "Ora pro nobis"

La barra és la propietat fonamental que ha de posseir tot home pedant que vulgui confeccionar-se un agabell de popularitat. Es, diguem-ne una curiosa d'examen d'ingrés a la lucrativa carrera de la posta-solta. Aquesta bogeria per a causar un efecte segur ha d'ésser basada en un cert fons de rebequerie encarrilada vers les més ridícules extravagàncies i les més còmiques pallassades, congruents, però, a l'oportunitat del moment. L'home que físicament i psíquicament gaudeix de semblants qualitats sols cal que es doctori amb una epidermis com més gruixuda millor. I un cop cuirassat d'aquesta fàsis, si aconseguix lliurar-se de la forca pot donar com a segur que li aixecaran altars, que presidirà un govern minoritari o bé que formarà part d'un govern Lerroux.

A Espanya de folls doctorats paquidèrmicament n'hi ha un assortit. Gairebé són tan nombrosos com els gabarrots, encara que, parlant amb justícia, de molta menys utilitat. L'afany de popularitat els trastoca el juí, per la qual cosa decauen en un estat tan grotesc que sols aprofiten per a ésser tancats a Sant Boi o per a ensenyar-

Si no fos així, doncs, per quins set sous a ca l'església s'ha de fer pagar el seient als qui hi van? I, encara més, per què s'ha de negar a la doctrina?

Alguna i algú han pensat unir ambdues vides, i per aquest motiu s'han demanat les mans, s'han posat anells als dits, s'han mirat dolçament els ulls i més d'una vegada hauran iniciat afectuoses batutes, preludi tot de la vida matrimonial del demà.

Aquests algú i alguna van a l'església i són rebuts pel vicari, el qual, un cop entesos, els diu: «Passeu vuit dies abans del casori per aquí».

I així ho fan. I una altra vegada davant per davant aquells i el vicari, aquest, tot esperant la paga. Abans, però, pregunta: —Sabeu doctrina?

—No gaire.

—Burr! Bah! Es igual. I voldreu confessar-vos, abans de casar-vos? Perquè, sabeu?, no es necessari, això, si voleu!

—Aquest comentari: Que no s'escapi! — J. GRAU

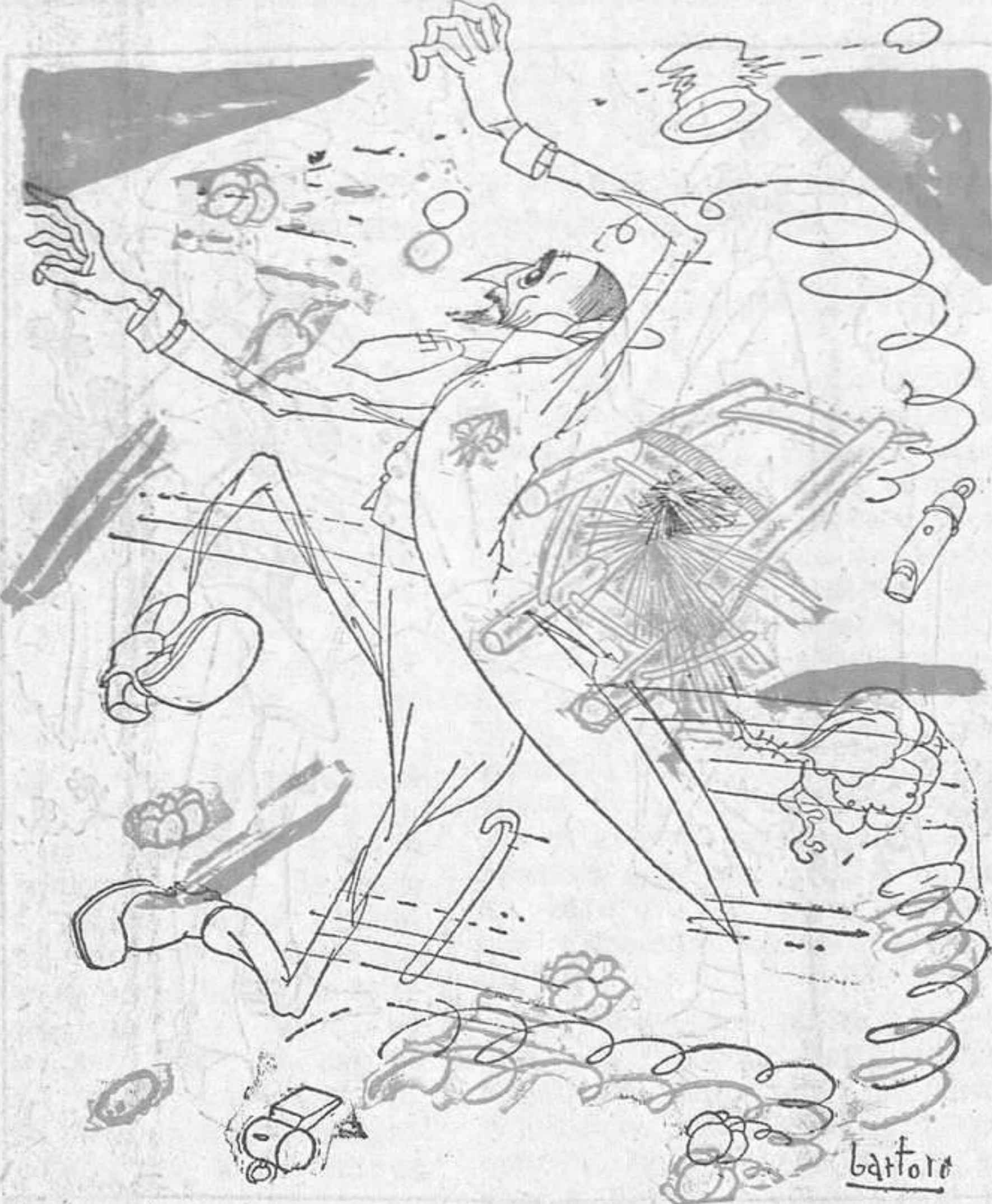
los, engabiats, per les fires. Voleu, amics lectors, un exemple més copidor que el del groller Albiñana? Es que hi ha manera de trobar en l'escala cronològica un exemplar tan rar que depassi els límits de l'ultra-ximoleria? Doncs bé; l'Albiñana va més enllà del ridícul. Les pallassades de Royo i del regidor Segarra queden descolorides si les comparem amb les genialitats de l'ex-confinat a les Hurdas. Adhuc el ventríloc Don Gil («el de las calzas gemadas», tem per la seva popularitat veient les excentricitats de l'amic. Que Alvarez Valdés i Salazar Alonso es posen de peus a la galleda? L'immens doctor Albiñana s'hi fica de cap i en paus. A fer bajanades no el guanya ni en Fich i Pon. Ah! si poguéssim entrar al fons de la consciència dels homes, indubtablement veuríem que «don Alejandro», «el pacificador de los espíritus», té una certa enveja en veure que encara queda qui el guanya a fer etzagaiades!

Els genis, però, no es paren a mitges tintes. Així com Newton, després d'inventar el càlcul infinitesimal demostrà el principi que fa moure tota la naturalesa, el gran Albiñana, emulant Newton, demostrà al món que a més de posseir la patent d'histrí, ha batut el record de les curses a peu. L'estructura fins el dia 20 del corrent havia estat l'animal més corredor i més idiota de la Creació, avui ja té el seu homotipus. Havia d'ésser humorístic veure un Pare de la Pàtria fugint com un esperit de la pupa amb heroisme de canetes ajudeu-me sols comparable a les fugides dels reis que poden fugir de la crema. Veritablement, als simis els sobra la raó en queixar-se que llur raça hagi degenerat en tipus de la categoria de l'Albiñana. Ara, però, per tal que la seva benèter sigui completa, només li falta que el canonitzin. I quan això sigui un fet, preguem al no menys fogós doctor Irurita que el cronin amb una resistent gorra de cop, per a evitar que el simpàtic «don Inda» el penyori per segona vegada amb un d'aquells xiribecs que amarguen l'existència de sants i de profans.

R. ROSSELLO

Llegiu

LA HUMANITAT

«Nosaltres comptem amb l'opinió de Catalunya»

Francesc Cambó

REPICS

La Lliga ja no s'amaga d'expressar la seva admiració per Gil Robles.

I Cambó tampoc no s'amaga de palesar la seva identificació amb l'home «de demà».

Gil Robles, en els mitjans electorals que feia, era acollit amb moris a l'Estatut. Tot molt lògic.

En l'acte de prometre el càrrec de diputat el senyor Calvo Sotelo va estrènyer la mà al senyor Alba.

I ni l'un ni l'altre no varen tornar-se vermells.

Seguim sense conèixer les altes dots oratòries del senyor Pellicena.

Apa, home, un discursset! Mireu que en Sagarra ja hi ja brometa!

Llegim:

«No nos acostumbramos a ver al señor Lerroux sentado, como uno de tantos, en los bancos de la mayoría que preside don Emiliano Iglesias, con sus bigotes, mirada y aspecto de vendedor callejero de tapices turcos...»

Nosaltres ja estem acostumats a tot.

El general Barrera ha tornat. Molts monàrquics han anat a complimentar-lo.

S'acosten a la Barrera. Derrera, hi ha Martínez Añido.

Diu El Correo Catalán que la llei de correus és anticatalana perquè «no es propia del sentir de nuestro pueblo».

Bé, no ens enganyem. Aquest pueblo, per a ells, és l'Institut de Sant Isidre.

De l'altre no en saben res.

El grotesc Albiñana, en un article que ha publicat al diari de Delgado Barreto —a l'única que pot publicar-los— diu: «Los que vivimos de la pluma...»

Ja sabem quina mena de malaltia pateix: Deliri de grandeses.

La Nación, en un dels seus darrers números, adreça un insult groller a la memòria de Francesc Macià.

Esperar delicadeses dels monàrquics és com voler collir blat d'un camp de faves.

Calvo Sotelo ha dit que «si no hubiera venido la República no habría tenido que ser amnistiado».

Així, així. Les coses clares. Això és el que ens fa falta: homes que diguin la veritat.

La Cruz, diari catòlic de Tarragona, és dels que creuen que mentir per tal d'afavorir les seves tristes creences no és pecat. Per això, desvergonyidament, ment.

Dies passats va publicar un solt en el qual s'insultava covardament les noies pertanyents a Estat Català que anaren a Tarragona amb motiu de l'excursió organitzada pel Patronat de Turisme. L'insult era tan canallesc que tota persona decent va repudiar-lo. A la clericalia li va fer en canvi molta gràcia.

Llàstima d'estaques!

En uns aldarulls escolars, a Madrid, dues criatures han mort assassinades per l'espalla.

Hom atribueix el dolorós fet als consabuts elements estranys. Estranys a qui? Perquè a Madrid tothom els coneix.

I els assenyala amb el dit!

El corresposal de El Debate a Barcelona, en parlar de l'honorable president de Catalunya ho fa dient Companys a seques.

Això és sobra de confiança, pensareu.

No és això. Es manca d'una altra cosa, senzillament.

Una amable lectora se'n ha queixat que l'Enciclopèdia Espasa (edició abreujada) no esmenti mai la qualitat de catalans en parlar dels nostres homes. Amb el qualificatiu d'espanyols se'n surt.

No podem fer més que lamentar-ho...

Els monàrquics tornen a treure al carrer els espectres de Casas Viejas.

I el poble sembla també decidit a treure al carrer, entre molts altres mals, els espectres d'Annual i de Montjuïc.

Entre tots representarem el darrer a l'«Tenorio».

A casa els radicals hi ha maror. Els viejos, cansats de tanta comèdia, volen partir peres. Amb «don Lacandru» quedarien només en Pich i en Pérez de Rozas.

Ben mirat, tant és! No ens interessa.

Diu Renovación: «Para los enfermos de la mente están los nosocomios.»

Home, no. Hi ha els manicomis.

Els nosocomis són per als malalts de totes les altres malalties.

A San Sebastián, el senyor Goicoechea i Cosculluela va dir «que España únicamente puede salvarse con una monarquía que no se parezca en nada a la que tuvimos hasta el 12 de abril».

Tu també? A aquest Borbó a la fi només li quedarà l'Honor!

A El Debate li desagrada que es venguin llibres comunistes i socialistes.

Ho comprenem. En temps de la dictadura això no passava.

—Tots em deixen! Fins tu, Diego!

—No s'hi amoïni, don Lacandru! Amb els que li queden encara es podrà guanyar la vida.

El grotesc Royo Villanova ha dit que s'oposarà al trasllat de les despulles dels màrtirs de la República, Galan i Garcia Hernández.

Les dretes es posaran al costat de Royo Villanova. Però el trasllat es farà. El poble ho vol.

Ha tornat Manuel Brunet, després d'haver descobert la Palestina.

Ens n'alegrem. El trobàvem a faltar.

I, a més, el seu substitut encara era més dolent!

La Veu, amb tota gosadia, anomena Francesc Cambó «líder del catalanisme».

Heus ací un cas de deliri de grandeses. Líder del catalanisme! Que no ho veieu que aquest

vestit li ve massa gran! Poseu-n'hi un de «líder del capitalisme», que li anirà més a mida!

La Veu, parlant de Cambó el nomena «un català il·lustre, que té un nom europeu, universal, cabdill i portantveu de les forces polítiques que representen la meitat de la població de Catalunya».

Alça, nois; que content que estarà, l'amo!

Ja ni el Brusi no troba bé el discurs d'en Francisquet.

Parla «del abigarrado conjunto de la oración del ex ministro de la monarquía, aspirante hoy a gobernante de la República...»

Malament... Quan ni els vells no et guarden el respecte...

—Que t'has tret la faixa, noia?

—Sí. Ara tothom ha d'ésser antifaixista!